

Az ittlét makacssága A birodalom vág vissza

Gámgoly Attila

A kukacok egyre kövérebbek lettek.

Kifacsart pózban heverő porhüvelyem zsiros lege-
lőül szolgált. Valami rágta a gerincemet: egy újabb
mohó cinkos. Tátott számba gyökérdarabok hulltak a
magasból. Hajszálvékony gyökérdarabok, amilyenek
a semmibe veszett erek voltak.

Elviselhetetlenül fáztam. Ujjaim hegyén zöld pik-
kelyekként foszforeszkáltak a megmaradt körmök.
Szomorú szemgödröm legalján férgék tanyáztak.
Csomókban foszlott a hús konok csontjaimról.

Még mindig vártam.

Koponyám fehér szirt volt a halál tengerpartján, a
fogak csorba kagylók. Fakón csillogó csigolyáim szá-
nalmas őslénymaradvánnyá züllöttek. Állkapcsom
elszáradt. Bogarak nyüzsögtek a szívem helyén. A
nyelvem eltűnt. Utolsó bélyegét egy billegve mászó
csiga nyálkás nyomával ütötte rám a természet.

Ekkor végre megértettem, hogy nincs visszaút.

Tomkiss
Tamás

Én eltüntettem.
Szívja a golyót a vákuum
helyén vörös a nyál
fröcsög
vörösebb a bornál
tűznél gyomornál is
Petőfi nem is ment csatába.
Az általános
iskolában
nem tanították
hogy a költők
állatira ittak
meg hogy
mitől kapták
a trippert.
Én nem látom
a logikát
minden író
áruló.
A kukorékoló kopasz pedig
nem tud írni.
Én eltűnök

Tomkiss
Tamás

Nélkülem

(Kertész-építkezés)

Kopasz a szívem.
Tű a hajam
penge a nyálam.
Véresek az ereim
szennyek az agyam,
Íme: én vagyok itt.
A bujdosó hentes.
A kis herceg rókája.
Életmérgezések
szitává lőtt
.h.u.l.l.a.

Szakadt a zászlóm.
Nincs bennem szeretet.
Én csak én voltam
de nem leszek.
A kocsma bezárt.

A kulcs
nálam van

hiába *Janox*

mint mikor nyílik az ajtó és
nem száll ki senki és
újabb emberhullám érkezik
kintről nekicsapódva a
vigyázzba
rájuk tapadva

merevedett

utasoknak

hajukra
mellükre tomporukra hátukra
kabátjukra nadrágjukra szoknyájukra
csüngni szótlanul

mint

együtt párologni
a többi füstölt heringgel

pléhdobozban

ha alul kifolyt

az olaj elszakadva

merőleges acélcsővek

felfüggesztett ornamentikájától

elképzeltetlen messzeségben

elragadott bakelit^{az}

támasz

se elöl se hátul se jobbra se balra
se fönt csak lent

fekete gumipadló

a talp alatt csak

körülöttem
az akasztottak

és

a leghosszabb szakaszon
a keleti és a stadion között

robogunk a föld alatt a

hiába

A Posztoptimista kiáltvány

Tomkiss Tamás

A Semmit akarjuk. Mi*. Zúzzuk szét a semmit. Vegyük elő Kassákot, és hűtsük a neokassákokat. Ragadjuk ki a lényegét, és túrjuk el dózerral a városokat. Városrombolást Kelet-Európában.

Mi kelet-európaiak vagyunk, és az Urálon túlról (ma Oroszországban) jöttünk. Ültessünk fákat, és vágjuk ki őket, papírnak, könyvnek. Tanuljunk magyarul, bolgáruul, lengyelül, horvátul, cigányul.

Az irodalom a célunk, hogy megszűlessen. Csakis a Semmiből jöhet létre. Csináljunk Semmit. Ne fogadjuk el a dedikált semmiket, ne parolázzunk a semmi prófétáival.

Ne higgyünk népek akarataiban, feladatában. A múlt gyűlöletes; a jövő, amit kínálnak, a múlt folytatása.

Higgyük, hogy emberek vagyunk, és tanuljunk a Semmi bölcsességéből.

Építkezzünk, de magunkból, magunknak.

Csak így törölhetjük el a posztokat.

Szabadon engedni Magunkat

*én